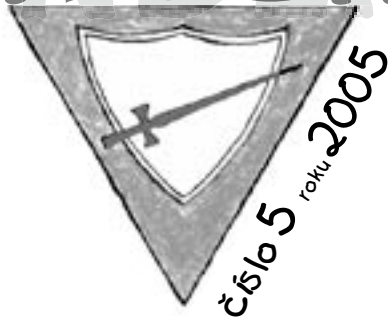

PATHFINDER

GENTLEMANI

Tento rok jsem se nemohla dočkat jara. Měla jsem pocit, že ta zima nikdy neskončí, a já už se tak těšila, až odložím bundu a budu moci chodit ve svetru. Ale místo svetru jsem si musela vzít teplou bundu, dobrý spacák, karimatku a běžky a vyrazili jsme na Šumavu. Vůbec se mi tam nechtělo. Spát venku v zimě, roztápet sních, abychom mohli pít, mít pořád všechno mokré a studené. A ještě k tomu s horolezci, kteří mají dobrou kondici. Věděla jsem, že tam budu nejslabší a že je budu zdržovat. Už jsem se viděla, jak tam někde vzadu a zapomenutá mrznu a mrznu a netrpělivě čekám, až ty dva metry sněhu roztají. Ale jaké bylo moje překvapení, když mě kamarádi vzali doprostřed a nenechali mě jít ani jednou poslední. Když se mě pomalu každých pět minut ptali, jestli jsem v pohodě.

Když se o mě starali tak pěkně, že jsem si připadala jako princezna.

Celá akce dopadla skvěle. Zima mi nebyla ani jednou, příroda byla nádherná a sních chutnal taky dobře. Jen mi pořád nejde do hlavy, že byl ke mně někdo tak hodný a staral se o mě. Jak to, že horolezci, kteří se určitě těšili, jak proběhnou na běžkách celou Šumavu, šli pěkně pomalu se mnou a ani jednou mi nedali najevo, že bych byla pomalá nebo nešikovná? Jak to, že mě pořád povzbuzovali a nebyli otrávení?

Je to pro mě velký příklad toho, jak se chovat ke slabším. Kolik takových lidí je kolem nás, v naší partě? Cítí se tak, jak jsem se cítila já na Šumavě?

JANKA

Tajemství dvanácti klíčů — rok 2005

Venku se pomalu stmívá a Staré Město pražské se pomalu ukládá ke spánku. Začíná padat sníh a vytváří krásnou náladu pozdní zimy. Prostě ideální podmínky, abychom se stali součástí něčeho tajemného, dobrodružného — a my tu přednost máme. Dnes nás čeká další tajemný klíč. Během minulých let jsme odhalili už sedm tajemných klíčů a na odhalení čeká ještě pět klíčů z celého tuctu.

Sraz máme v Melantrichově ulici, pár kroků od Václaváku, kde nás Luděk, jeden z otců akce Tajemství dvanácti klíčů, seznamuje s pravidly a časovým limitem a každé hlídce rozdává potřebné informace, jako je mapa, soupis otázek a několik důležitých rad. Pak už nic nepřekáží tomu, abychom se vydali za tajemstvím. Tentokrát je tajemný klíč spojen s produktem vynálezu, který umožnil mnoha lidem studovat knihu knih, Bibli a odhalit mnoho pravd, do té doby pro ně skrytých a tajemných. Ano, tento rok je spojený s knihou a vším, co s ní souvisí.

Sešlo se nás něco přes čtyři desítky, a proto se rozhodujeme pro co nejlepší taktiku, abychom vše stihli v časovém limitu a přitom dokázali být lepší než ostatní a získat klíč. Praha je už zahalena tmou, sníh i nadále poletuje vzduchem a my procházíme různými zákoutími staré Prahy a hledáme odpovědi na úkoly, kterých není zrovna málo. Víte třeba, z kolika knih se skládá socha v knihovně hl. města Prahy? Umíte říct slovo kniha v několika světových jazycích? Německy, anglicky a francouzsky to je hračka, ale jak se to řekne rusky? Ani v knihkupectví, které se honosilo nápisem „Prodej ruské literatury“, to nevěděli a museli si vzít na pomoc slovník.

Hledání dalších a dalších míst, kde se skrývaly odpovědi, nám ztěžovaly různé náznamy popisů míst, ale ještě ke všemu i černí andělé, kterými se Praha jen hemžila. Do poslední chvíle jsme nevěděli, který z nich je hodný a který zlý. Byli snad všude, nedalo se před nimi schovat. Naši hlídku chytily jak dobří, ti mohli odpovědět na jednu otázku, poradit, ukázat směr, tak zlí. Ti naopak, někdy se škodolibou radostí, vybrali losem jeden z úkolů a škrtili nám ho, už se nesměl plnit. Pak nezbyvalo nic jiného, než zatnout zuby a vyrazit dál.

Čas běžel jako splašený. Honem jsme ještě museli tam a tam a pak rychle na Smíchov, kde nás čekala další část úkolů, které nám měla pomoci splnit kniha ze všech knih největší — Bible. Pak už zbývalo odevzdat všechny odpovědi a čekat na verdikt porotců. Vítěz může být jen jeden. Nám se to tentokrát nepovedlo, byli jsme druzí. Ale příště — příště to vyhrájeme my!

Po vyhlášení vítězů a předání diplomů a cen, stylově knih (díky nakladatelství Advent-Orion za nezištnou pomoc při shánění cen), nás ještě čekal večer plný her a zítřejší výprava do zasněžené přírody Berounska s mnoha hrami a překvapeními.

To, že jsme tento rok nevyhráli, nevadí. Příští rok se to přece dá napravit. A co vy ostatní, hlavně z oblasti Zlatého středu — nechcete se také zúčastnit? My určitě přijedeme.

ZA HLÍDKU FÍŠI, TOMA, KLUJI A ŠTĚPÁNA PENGUIN

...rychle na Smíchov, kde

nás čekala další část úkolů,

které nám měla pomoci splnit

knih ze všech

knih největší — Bible.

STRETNUTIE VODCOV KP NA TROCH VODÁCH 5.-7. 11. 2004

Milí čitatelia,

pripadla mi úloha napísať pre Vás niečo zaujímavé a výstižné o stretnutí vodcov Klubu Pathfinder (KP), ktoré sa uskutočnilo v dňoch 5.-7. 11. 2004 v osade s názvom Tri Vody neďaleko Osrblia, v prostredí, ktoré je veľmi málo obývané, zasadené uprostred hôr, kde si človek môže oddýchnuť od ruchu veľkomiest a započúvať sa do ticha hôr, šumu stromov, žblnkotu potoka a spevu vtákov.

Cieľom stretnutia vodcov bolo opäť spoločné zdieľanie sa s novými zážitkami v práci s deťmi, poďakovanie Bohu za jeho vedenie, povzbudenie do ďalšej práce. Tentokrát špeciálne sme sa mali naučiť niečo o modlitbe a prijať zvláštne požehnanie od nášho „náčelníka“ — ako zvykneme nazývať brata Daniela Komoru, ktorý je vodcom oddielov KP za Slovensko.

Otvorenie stretnutia sa uskutočnilo v piatok večer zaspievaním hymny, vztyčením vlajky a modlitbou. Potom nás čakal bohato prestretý stôl, zaplnený dobrotami, ktoré sme si navzájom priniesli. Po občerstvení sme si zasadli do kruhu a stíšili sa, aby sme trochu porozmýšľali o tom, ako a za čo môžeme chváliť nášho nebeského Otca. Pretože chvála sa z našich modlitieb akosi vytráca, aj keď má veľký význam. Chválou Boha sa totiž dostávame do Jeho prítomnosti. Boh, rovnako ako my, túži počuť vyznanie lásky, dôvery a odovzdania. Keďže sme pred rokom na spoločnom stretnutí dostali zvláštny darček, zápisník, aby sme si doň počas roka zapisovali svoje zážitky, prosby i vďaky, teraz prišla chvíľa, aby sme ho otvorili a podelili sa o to, čo sme prežili počas uplynulého roka. Ferko nám v ňom ukázal fotku svojej manželky a seba... k tomu viac slov nebolo treba. Akosi sa však už nikto nemal k tomu, aby začal čítať zo

svojho zápisníčka. Niektorí sme si ho poriadne nevedli a niektorí sme ho aj zabudli doniesť. Napokon sme usúdili, že je už aj tak čas ísť spať. V kozube horel oheň a niektorí sa doň pred spánkom ešte trochu zahľadeli. Ohník svojím svetlom a teplotom upokojoval a zohrieval, rovnako ako pohľad do očí bratov a sestier, s ktorými nás spája Kristova láska a spoločná práca pre deti.

PÚPAVA

Prištie pokračování...

VŮDCOVSKÝ KURZ ČESKÉHO SDRUŽENÍ

Tak z nás budou vůdci a vůdkyně. Ale to jen pod podmínkou, že složíme vůdcovské zkoušky (držte nám palce ☺). K úspěšnému absolvování oněch zkoušek nám nestačí jen být chytré hlavičky a mít šikovné ručičky. K našemu vůdcovskému vzdělání jsou nám ku pomoci dvě víkendová setkání a jeden týden soustředění, kde bychom my, možná budoucí vůdci, měli získat spoustu vědomostí, znalostí a zdatností.

Jedno takové víkendové setkání už máme za sebou. Proběhlo 25. – 27. února v Liberci. S klidným svědomím mohu potvrdit, že mé nejčernější představy se ani v nejmenším nepotvrdily. Ba naopak! Jediný můj negativní zážitek je cesta do kopce, kde sídlí liberecký sbor CASD.

A to neříkám jen proto, že mě čeká další setkání a zkoušky. Přijetí bylo vskutku milé a sympatické. Okolo pětadvaceti různých milých tváří... Na položenou otázku „co od kurzu očekávám“, padly odpovědi jako: inspirace, seznámení, dobré jídlo... Myslím, že to, ba i neočekávané, bylo splněno. V sobotu ráno jsme učesali hlavy a po schodech dolů sešli do sboru. Snad z nás měli radost. Boží slovo kázal jeden z našich lektorů, Karel Bušta, který svým energickým projevem nikomu nedovolil nedávat pozor. Následoval oběd (děkujeme) a slíbená série teoretických přednášek pod vedením Kateřiny Hellebrandové, Davida Čančíka, Karla Bušty a Járy Bartoše. Ani se mi nechtělo věřit, že daná přednáška se dá podat tak zajímavě a vtipně. Komu čest, tomu čest. Kde jinde bychom se dozvěděli, jak připravit zajímavou hru, která by děti nenudila, jak vyúčtovat tábory, abychom nemuseli doplácet horentní sumy, a jak správně vyvěsit vlajku na mezinárodním setkání nebo něco z historie. Ale nemyslete si, že jsme se jen bavili! Abychom nezakrněli, tak jsme do příště dostali domácí úkol.

Děkuji za pozornost a vřele doporučuji příští vůdcovský kurz. Zdraví vás „možná budoucí vůdce“.

kdož sú BOŽÍ BOJOVNÍCI A ZÁKONA JEHO, PROSTE

JARNÍ NÁDECH 2005

Nejen já budu ještě dlouho a vděčně vzpomínat na bezva tři dny, které jsme mohli prožít spolu s asi 30 spolubojovníky „Jižního kříže“ na letošním „Nádechu“. Palce jsme si zalomili ve středu večer na druhém nádvoří zříceniny hradu Helfenburk, kde nás z pohody kolem ohně vyrušil nenadálý host — tajemný rytíř. Dozvěděli jsme se, že přichází z patnáctého století a byli jsme zasvěceni do tehdejší atmosféry. Dozvěděli jsme se, že nás v pátek čeká velká bitva. Čtvrtečního rána nás čekal náročný pochod — asi 20 kilometrů — přímo na bitevní pole, k sudoměřickým rybníkům. Nějaké to malé bloudění na cestě, kde jsme měli k dispozici jen mapu a buzolu, většina z nás přežila, ale to patří k věci :o))) Málem se ztratil i sám velký náčelník Dawy — polehčující okolností mu může být jen to, že měl pouze GPSku :o))) Pod hrází jednoho z místních rybníků jsme postavili stany, zasedli k ohni — a byli posléze vylekáni příšedším husitou, který nám potvrdil, že zítra nás čeká něco opravdu velikého.

Naštěstí v noci nikdo nezmrzl (i když někteří měli v jarní mlze pod hrází namále — i statečný Lojda od Majerů), a tak jsme se ráno probudili do řinčení brnění a řetání koní. Totiž na tomto místě, na hrází rybníka Markovce a Škaredého, na den přesně — před 585 lety, 25. března LP 1420 — proběhla slavná první bitva. Milan jako Bohuslav ze Švamberka a Dawy jako Jan Žižka bojovali statečně v čele svých bojovníků. Naštěstí nedošlo k přetočení dějin a husité po zásluze vyhráli.

Celou akci provázel zpěv písně „Kdož sú Boží bojovníci...“. A tak přeji sobě i nám všem, abychom za našeho Pána v našem běžném životě, nejen v Jihočeském kraji, bojovali statečně... A Milanovi, Pavle a Davidovi veliký dík za tak hezky připravenou akci.

ZA JIŽNÍ KRÍŽ VAŠEK VONDRÁŠEK

OD BOHA POMOCI A DOUFEJTE V NĚHO, ŽE KONEČNĚ S NÍM VŽDYCKY ZVÍTĚZÍTE.

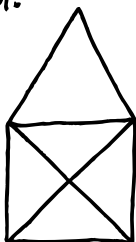
„Člověk, který nemyslí sám z sebe, nemyslí vůbec.“ Oscar Wilde

Teď je čas provětrat mozkové závity a probrat se ze zimního spánku. Dejte se do toho!

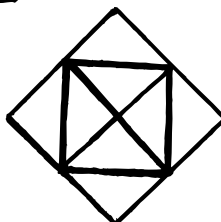

Zkuste namalovat jedním tahem:

1.

2.

Optická iluze:

Dva muži, jež spojuje stejné jméno „Ten který má studený nos“, dělí je však tisíce kilometrů. Objevíte je?

A teď několik paradoxů:

Autobusový paradox:

Ať je autobus jakkoliv plný, vždy se do něj vejde ještě jeden člověk, i když nikdo nevystupuje. Indukcí dojdeme k závěru, že se do autobusu vejde nekonečné množství lidí.

Paradox holiče (Russelův paradox)

V jedné vesnici žil holič, který si předsevzal, že oholí z vesnice každého, kdo se neholí sám. Může holič oholit sám sebe, a přitom neporušit zásadu, že holí jen ty, kteří se neholí sami?

Jakékoli podněty, návrhy, kritiku, prostě cokoli pošlete na Advent-Pathfinder, Peroutkova 57, 150 00, Praha 5 nebo na advent@pathfinder.cz